

סניכיה = כפר התנחלות באלחיות

מאת: מנחם חלמי

שנכנסו לסניכיה — אחד הכפרים היחידים נדחים והחזק יודעים כי גדה המערבית — נעור המקום משלוחו והרמת הצהריים שלו: מתוך התצורות ועיקולי הטיסות נחז והוסיפו גב רים תחום, שהיום מסתדיים בכבר הי מרובות נחזי גורו ולחשטם לרובי עינים סמאות האלו, לעני האמת לא בנו תשא את מפתיה והרמיה, כי אבאש משרהגבול שהיה אתנו, כי אוו דרתי שטופס והתגור, שטופס בנו כלעו מוצק והיכו הגדול כורע תחת משא רגנו של קטיון עגמי. מדוד אתנו כפי רגד ועד ראש, ותכו בינו לבינו כגבולות כפיס המסופסם ורק לאחר שאורו אומץ ניגשו אתו רגל דות חלה — התחלה את ידו ברמות כיאת ושאלו בות אתר זה: "לא אבויטאל, הממים אתה חי?" "עיינים הרוואות" — אתק הדרווי, איש משויגבול, "לא דות חלה?" — התחלה את סתם והבעתו כפיט גוטשוט.

שלושים ושש ענים עשני חי — אמר הדרווי וידיו שלובות על חזו המוצק — ומשעם לא הייתי חלה ולו יום אחי.

וא מודע אמר...
דבר גלויות, אכברי, אל תחששו — הרינו בם הדרוו, כסרונל גזונות עיו — המנחת לרודי כאחרי, הלא כני השרבים ויכו והשילוי כמתיים — זמניה לפני כן התמאר אבני הי פתמי' באריו סחורי, כי עלה בידם ללכוד כמטרכ את איש משמירגבול המסונה אבויטאל ולחלו.

וא לא הרגו אותן, ואפילו לא ע"י עיני.

עיינים הרוואות.
וא מודע? —
הרי לכם לפי חוקי מלחמתנו של ראיוי סחורי — המנחת הדרווי את סרונפור.

וא מתאר שלא באנו להניב בני אבני הכפר אבויטאל או קיטו, כי אם לראות אותם מסחורי של עי מוט וגוללות, והסדרות במסגדו של הי כפר, משכנו את הדרווי מתוך קול המשתאים והשכנו לספס מכרו של הי כפר אל עבר המסגד הישן, הנמוך ב' עלע בצערו הלעיה.

נראה אינו כפר בודד ונודי יחיד כשילוי השמור, גותריים אל עבר שפלה השורו. פה ופע, ביונו לי גררי אבן בודתה ואסורה, מאחני כי צוקים וכסרבה תחליאכוב סראיים, אתה מוצא דומים לו, כפרים כמו לובא, ריריבלש ואיזוניה, שעל לפני שנים לא יצבה ורו קטורים אל המרכיבים הי גדלים יותר עזיזי דומים ממשפחות או שילוי במוט. זכרתי הכמטוניים של הששטון הרודני הם שהענינו לכס רים דחויים אלה כביש של ממש — צר, פתלות, בעל שישיעים רבים, הרץ לו בין הרים לבין גבעות, גונת לתוך הוהטות ואיו ומספס כפר כשאריות כוחי' תרו אל נבנני' גבעות רמות.

התנועה על כבישים אלה דלה ביותר. אתה יכול לנוע בהם שעות המימות מבלי להיש ככליירכב וולת שלך, וכ שאתה חוצה כפר כלשהו, המד נישאות ארוך עיניהם הסקרניות של וישי'הקרי גור ותן מלות אותן ער שחז'לם.

מפעם לפעם, כשעפעול הכביש אל מיצער לישנו, נלית לך לפתע השפ' לה וישראלית, כמו חוקה בערפילי חלב דלויים, ומכעד לאתום ערפילים מגיעים ארוך משבצות הירק והסוריות וגושי היישובים הגדולים — ניגוד ח' ריק לשכמת הור הנקושת, שעל כמי' היה אתה דודי.

לאחר שניצח את הכפר סחורי, לאחר שלשלת כפרותהים החייים, הגזונים לתוד ואייסילום, מנהלה לשמאלך כפר בודי'בתים ושמו סניכיה אין דבר הי' סיידי כפר זה משאר כפרי האיזור.

פרט לעובדה שקיימת בו מערה עמוסה בגוללות אדם. מערה זו שורה בחלקו התחתון של המסגד ויש להניח שהיא ודומה לו חוקם מסגד עצמו, אשר לפי מור הקבועה בו חוקם כשנת 187 לספירה ה'סלית. לוסר: בשלחו המה הי'19, פי אבני התוכר, המעיטת כפלי על סנה יש מברר גלבני. בני המס' דו המימותו על אתה מערה'גוללות, אי דאנו לחותר שם צוהר קטן, כדי התיכנה הכרחק לא יוחר. כל המצי' דרד, אתה צוהר מסוג מבחין בשלדי אדם, כפיט גוללות. הכפולות כערה המסגד, מר וסם ניתן אף להצוי כשיי' די לבוט, שד'הוטן לא יכלה לו.

אימאם של הכפר, אחמד יוסף א' רבי בן הי'19, אינו יודע דבר על מספר המסגד, ער בטרם נוסר הכפר. הוא ער כי זוכר, כי בחקופו השילוי החרוכי עדין אפשר היה להבחין בקומות בו דרות של שיער על כמה מן הגוללות. ער כתיבים, כבן 60, מוסר אף הוא כי כפרו, רבים יצאו לחפור את המעלמה, הוא אמר, ואיש אינו יודע לחפור או תה יש האומרים, כי אלה תן עמחוי הם של מוסלמים, אשר לחמו בעלבנים וגפלו כעקים בו חוקם סאורי יותר כפר זה.

מיצבור הוויות בעמרה שמותחת למסגד. בצילום ניתן להבחין גם בחלקי לבוט

אמנם, שרידי הליבוש מוחים ללבט מסומני' אף לעינת את ידיו, כי כשיי' רת שלדים לראות נוגדה את עקרונת האימסם והיא דווקא אוסינית לנוגריה אולם מאידך מה שמצוי במשרת סניכיה אינו תואם את הנוהג הנוצרי במקרים כאלה: אנשי המנויים — לאחר ש' כמתיים נותרים רק עליוס ירשום — הם מטיינים במסגרות את המעמדת ו' מניחים אותן כמסגדו המסוקות ושימי רת, או הראונו ואילו במערת הכפר סני סלות הנויות לול מספר המסביר, ל' כן הוטלו בעוד בדיקות על גופו.

הלכנו לנסות דבר אצל מנהל בית' הספר של אתמד שריף בן הי'21 כגון פתחו של הכפר ובו חרד' ארוחים גדול, כרוחה כבורסאות ושלחנות חק רובת מודריים. אחמד שריף, כונר בית' ספר כדורי כפול'כרם, הוא גבר נאה לובש חליפה טובה, מדבר אנגלית ו' מדקדק בנימוסיו, לדבריו, עברה מלחמת ששת הימים על כפרו כפלי שחורו אהבה הושיבים על שבים, ויום אחד — הוא מספר — לאחר שראינו את חיילי הלגיון מסתלקים מכל האיזור, הושיפו כפר קצין וככה חיילים הם התמקמו בבניין בית'הספר ועשו את שלי סוי ישראל לעובדה.

סוי ישראל הנה ניטלמן משולם — נו' כר כנהל בית'הספר — הוא אמר לנו, כי אם לא נעשה לו צרות, לא יהיו לנו צרות, וכך אמנם היה. שוחחתי אתו די הרבה היתה לנו לשון משותפת: גם הוא ב' מסקצו סודה, כי אמר לי, ורק בגלל המלחמה נזה את תלמידיו ולבש כריס. הם היו אצלנו זמנית ונזקקו אחד נצי' פו, והצוי' הזה השאיר לנו פתק קצר: אנחנו יוצאים מוחה. חיו שלום, ו' בזה, בעצם, ננכר אצלנו הביבוש ה' ישרי.

דפיקה בבלת המימוט. אתו מן הי' נשים שבכעבת, כי הקפה מוכן, אחמד שריף, מנהל בית'הספר, קם, נותת את הדלת כדי לתת עז, מטייט את ידו ומקבל מיד אלנסונית את מש' מפלוגי המספ.

מתוך עיתון מעריב, 22 בנובמבר 1968, עמוד 14